

Predikan i Skepplanda och S:t Peders kyrkor 2020 av Tobias Bäckström

Kristi förklaringsdag

”Jesus förhärligad”

2 Mos 40:34-38

Upp 1:9-18

Luk 9:28-36

Ps: 165, 10, 668, 166, 153, 200:5-6

Våra liv här på jorden är ju så – jordnära. Vi är upptagna med våra sysslor och ägnar oss åt vardagens aktiviteter. Det mesta kretsar kring våra vanliga mänskliga behov, mat och sömn, bostad, trygghet, hälsa och gemenskap. Allt det som vi strävar efter i vardagen.

Ibland kanske vi tänker: var detta allt? Är det detta som är livet? Ska vi inte någon gång höja oss över gruset här – är vi inte menade för något mer?

De som verkligen, tillfälligt åtminstone, fick höja sig över jordegruset var ju de tre lärjungar som fick följa med Jesus upp på berget. Uppe på ett berg, ofta är det där de viktiga sakerna sker. Det är där Gud väljer att uppenbara sig på olika sätt. Det skedde på berget Sinai där Mose var med. Där kom också Gud till folket i ett moln som sänkte sig ned över berget och över tabernaklet. Uppenbarelsetältet som folket bar med sig var de än gick under sina vandringar. När Herrens härlighet fyllde tabernaklet så kunde inte Mose gå in där. Det måste ha varit samma skräck som drabbade lärjungarna på förklaringsberget. Deras förskräckelse handlar nog inte bara om att de såg det oförklarliga. De såg något som avvek från deras vanliga liv, ja, men framförallt var det Guds närvaro som drabbade dem.

Gud är den helig, den så totalt annorlunda än oss att vi inte kan leva i hans omedelbara närhet. Han behöver kamouflera sig. Dölja sin strålgans. Precis som vi inte kan se rakt in i solen utan att bli blinda. Vi kan bara betrakta solen om den är dold bakom ett moln.

På samma sätt är det därför Gud döljer sig i molnet. Samma moln från Sinai berg finns där nu på förklaringsberget. Men nu har ändå något nytt inträffat. Gud har nu kamouflerat sig till människa.

När det gäller hur Gud uppenbarade sig för Mose och folket höll Gud fortfarande ett visst avstånd. Och ett moln inte är så lätt att få en relation till. Men Jesus är människa som vi, med Jesus har Gud fått konturer, ett ansikte.

Vi kanske tänker att men vi kan ju inte träffa Jesus som lärjungarna kunde, skulle då inte ett moln duga lika bra. Men vi har evangelierna! Vi får följa Jesus under varje kyrkoår, vi hör om de möten och samtal som han har med andra människor och då får vi sätta in oss själva i de mötena. Förra söndagen till exempel var det tre olika personer som han uppmanade att följa honom. Ja, det är dig som han vänder sig till i evangeliernas olika berättelser. Gud blev människa för att kunna komma oss nära.

Tillsammans med Mose och Elia får lärjungarna höra hur de samtalar om *Jesus uttåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem*. Hans *exodus* från världen. Ja, tänk vad Mose och Elia undrade. De hade ju profeterat om en kommande Messias men aldrig fått hela bilden. Här och nu fick de svar på sina frågor. Där stod den Messias som de berättat om och nu fick de veta vad hans uppdrag var.

Och hans uppdrag var ju inte enkelt. Det är den andra sidan av förklaringsberget. Det finns tydliga paralleller här till Jesus i Getsemane: samma tre lärjungar fick följa med honom in där och se honom be. Och i bägge fallen somnar de alla tre. Jesus *lidande* är den andra sidan av myntet. Det var *så* han skulle fullborda sitt *exodus* från världen.

Tänk om Jesus hade hoppat över det svåra, om han hade avbrutit sin färd mot Jerusalem och följt med Mose och Elia tillbaks till himlen. Ja, då hade vi inte haft något hopp, vi här nere i gruset.

Jesus kom från fadern och trädde in i världen, för att sen lämna världen igen och gå till fadern.¹ Men inte utan att först bana en väg även för oss. Hans *exodus* skulle fullbordas i Jerusalem, med lidandet och döden på korset. När han far tillbaka till fadern är det för att vi ska kunna följa med.

Johannes var en av de tre lärjungarna som fick se Jesus på förklaringsberget. Han var en av de tre i Getsemane och fick se honom vändas där. Han var den ende av lärjungarna som var med vid korset och fick se hans lidande. Han var en av de första i det tomma gravet. Och han var den lärjungen som fick se honom allra sist i nya testamentet. När han var gammal på ön Patmos fick han träffa Jesus ännu en gång.

Han berättar hur han kom i hänryckning på Herrens dag, det vill säga: en söndag. När Johannes såg detta så reagerade han på samma sätt som vid förklaringsberget en 50-60 år tidigare. Han föll ned i skräck inför hans fötter, förfärad över att han stod inför Gud själv.

Men Jesus låter inte Johannes ligga där, nedslagen, han gick fram och lade sin hand på honom. ”Var inte rädd” sa han till honom. Och varför behöver han inte vara rädd?

Ja, svaret är: ”*Jag är den förste och den siste och den som lever. Jag var död och se jag lever i evigheters evighet, och jag har nycklarna till döden och dödsriket.*”

Jesus är den som håller allt i sin hand, den som har fått all makt, den förste och den siste, och då finns det inget att vara rädd för. Han har ju besekrat döden, livets seger proklamerar på nytt.

Kristi förklaringsdag är en dag då vi påminns om att vi är menade för något mer än det vardagliga liv vi lever här. Vi kommer en dag få höja oss över gruset. Jesus blev förhärligad, på förklaringsberget, då var det en tillfällig glimt. När Johannes ser honom på Patmos har det blivit permanent. Och eftersom han valde att gå hela vägen till Jerusalem är det en verklighet som väntar även oss.

---

¹ Joh 16:28